

40. szám.

October 5-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No soha se nem leszek többet marhadög komiszarius! Felruhaznak engemet magazs misioval, hogy intizkegyek autokratice szazezereknek sorsa fölöt: itilyek illet is halal kirdisekben nigylabu alatok orszagaban, egy szoval legyek marha-haynau. Elfogatam nagy megtiszteltetist, mingyart kihirdetem ostromalapotot, statariumot, szamtalan §§-okba formulazva: „megtiltatik, meghagyatik, agyonüttetik“ terminologia megtartasa melet; huzatom kordont pacificalando territorium körülöte; megparancsolom keminyen, hogy kordonon keresztül se inen, se onan, se gyalog, se kocsin, semifile formatumban, qualitasban is applikatzioban semifile alatsnak börit keresztül vinyi nem szabad; mig zsidobör-taplot sem, a mig orszaggyüilizs ki nem mond, hogy zsidok izs emberek; detto semifile szalmafile kordonon által nem csempisz-tethető. Vigtíre mindenkinek, szemilvalogatazs nélkül halal fejire, akar ur, akar paraszt legyen gazdaja, akar czimerezs, akar csak czimertelen ökör; a mint bunak hajtya fejit, is malecontentusnak kezdi mutatkoznyi, Pulver und Blei! az az, olmos botal fejbe ütnyi, s asztan port a tetejibe. — Nec secus facturi!

Enyihany napok mulva, mondok, meg-nizünk, hogyan vigrehajtatik kemín parancsolat? Ad latus veszem magamhoz jarasbeli marhadok-tort, ki igen jelezs capacitazs, tanulta külföldön veterinariat. Mikor szekire felkaszolotunk, ü ne-vete nekem, minek magamal viszek juhasz-bundat, czipot, szalonat tarisznyaban; hiszen me-leg van, meg nem fagyunk, orszag saját zsirja-ban uszik, ihen is szomjan csak meg nem ha-lunk Kanahan közepin; in meg nevetem ü ne-ki, nem hozta magaval csak felesige nagyken-dőjit, a kit nevezte „pled“-nek; asztan meg egy tarisznyat, tele baromnak valo medicinaval. No jól van, csak te nevesd, gondoltam magamban, majd a ki legutolyara neveti!

Had csak szípen elirkeztünk kordonhoz; latom, hogy vasvilazs embereim kin strazsalnak pikiten; a mind odairkeztünk, ugornak lovak elejbe, megkapnak zablat, „megally, megally!“ kiabálnak, majd beleförditanak arokba. Megdi-csirtem őket írte: „nagyon jól van idezs fiaim, csak így örizkegyetek ezutan izs idezs fiaim! — „Semi idezs fiaim, kialt ram kordon-vitiz, hanem ide azal a bundaval!“ — Micsoda? hat vatok ti zsvanyok? is ha zsvanyok vatok, ilik-e al-kotmanyozs világban utazoktul bundat elvenyi.

mikor mar van miniszteriumunk? — „Nem ir semit sok beszid“ — mongya nekem kordon-parszt; „itt a kurrents!“ is azal mutat nekem tulajdon saját ukazomat; is kiolvas nekem, labal felfeli fordítot irasbul, hogy minden alat böre kordonal letartoztatando, is mivel juhaszbunda szinte alat böre, tehát juhasz bunda it marad. „Ostobak vatok! kialtotam, bundat nem irtetem mindenfile börök alat. In tudom, hogy mit irtem bör alata? mert in vagyok magam marhafenekomiszarius, ki pronunciamentot kibocsatotam.“ Paraszt egyet rantota valaval szürin, is aszondot: „aszt minden hunczut mondhat magyarául, hogy ü komiszarius: csak ide azal a bundával; van it mar bunda egy egisz hatar!“ Teremtuese, bolondok saját parancsolatomra lehuztak nyakambul bundamat is odadobtak töbiek közi a gyepre. Egy gaz ficzko megpilantot löcsön fügesztet esikobörös kulacsomat: „hoho, ezen izs van alalbör!“ Is mig kulacsot izs tülem elvetek; pedig egy másik ficzko valtig kiabalt. hogy kulacs mig eleven, mig virit lehet venyi! Csakugyan virit izs vetek neki; is asztan döglöt kulacsot ot tartotak, mert esikobörös. Így megmagyaráznak Angliában törvényeket betü szerint.

In karomkotam; marhadoctor utitars pedig nevette nekem, markat szaja eli tartva, alatomosan.

No megaly, menyünk csak tovab!

Kürtünk nem sokara pusztara, hol volt megvizitalando veszedelmezs gulya, kibem marhaveszedelem oroszemissariuskodik. Kiesi szél fujta, is volt nekem bundam „csak elvben“; melegsigem pedig negativ. Marha doktor ironikusan kinalta nekem pelédje felit.

A mint leszaltunk szekirbül, kezünk vizitaziohoz. Hogy mit tapasztaltuk, aszt nem megírom kedvezs barátom uramnak, mert ebid utan vagyok, s nem akarnam, hogy 1 frt 70 krt hujaba fizeseim ebidirt. Hanem ad vocem „ebid,“ volt mar nagyon dil az idő, let meleg, nekem nem kelete bunda, de anal inkab kelete marhadoctor urnak testi taplalik. Kirdezte gulyastul, hun van it valami *restauratio*? Gulyas mutata neki fokost: „ezel *restauraltunk* valaha.“ — „Nem a kel nekem! monta lo-doktor, hanem valami *vendigmaraszto*.“ Akor mutata neki gulyas nagy furkosbotot, eszt hijak nalunk vendigmarasztonak. — „Ajh, nem a, hat nincs it

valahun *csardas*.“ — Az izs van, akor bemutatot neki szamarat, aszt hinak csardasnak.

— No megalyon, montam neki, majd in bezilem gulyasal magyarául: hat, földi, hun van it a „gugyori?“

— Ugy, a gugyori? (No mar eszt megirtete) hat ot van ni! Mingyart el izs vezete benünket gugyoriba; a ki anyit jelent, hogy kocma, ha van bene vendig; ha pedig sertvist hajanak bele, akor diszno ol. — Tesik besitalnyi.

Egyetlen vendig-olban nem volt egyib civilizalt lakosag, mint legyek, sokak. Azutan hozu görbe santa asztalra fel van tive nagy korso, a melete volt darab krita, is asztalra kritával huzva +, ×, ○, △, □ figurak, azok alaja etcaetera huzgalasok.

Gulyas-osztalyfönök megmagyarázot szipen, gugyori koresmaros nincs mozd idekin, mert bevit eset bört, meg fagyut magazinba, hanem mig ma kigyün. Adig izs hata bort korsoban, gulyasok embersigire; kiki isza belüle a hanyszor, anyi huzast esinyalya neve ala; ezek a ×, +, △ etcaetera, irdemezs gulyastitkarok is fogalmazok signaturai. Az urak izs ihatnak belüle, hanem piczulat kisz pinzben fizesenek, mert kaputozs vandoroknak ninesen kredit.

No jól van. Montam, is leültem asztal meli, is elkeztem tarisznyabul elővenyi szalonat, kenyeret, is falatoztam, a medig elig nem volt, azutan nagyot huztam közözs kancsobul. Rosz volt, de roszab közözs ügyet izs itam in mar. Doctor csak jarkalta azalat, is hadakozta mirgesen legyekel, a kik meg akartak ütet enyi. Kinaltam szalonaval. Mozd rajtam volt nevetizs; aszt mondot, nem eszik eleven zsirt. Majd csak hazagyün gugyori! De hun van mar az a gugyori? Nem gyözte niznyi ajtobul, gyün-e mar gugyori?

Utolyara gulyas administrator nem alhata szo milkül.

— De mi baja zürnak koresmarosal, hogy ugy lesi, mintha szip lany volna?

— Hat ehetnim! — vallota magara doktor.

— Hiszen ha csak az a baj, monta gulyas, azon mingyart segithetünk; odakin fő bogracsban jo gulyashus; ha van az urnak saját bicskaja, odaülhet mellé, is együt ehetik velünk.

Doktornak se kelete kiczer kinalnyi. Előhuztta penecilust, nagyot kanyaritota gulyas kenyeribül, is neki gugolt töbiekel körül földre le-

tet bograesnak, is ugy martogata belüle jo paprikazs levet, is szedegete ki husos koncokat, mintha mindazt tanulta volna anatomiai kusus alatt.

In nem etem belüle, voltam mar jól lakva szalonával.

Pompazs banket után doctor becsukta peneczilust, bograes ürezs volt, fogta fogpiszkalót, elkezte examinalnyi gulyasokat, hogyan megtartanak sanitéspolitikai rendeleteket, esetet marhakat hogyan szoktak desinficialnyi, hogy ragadály tovább ne terjegen.

— Hát! — felelte gulyasmester, kit így, kit amúgy. Ha nagyon megdöglik marha, akkor agyonütünk is beasunk földbe, ha csak kicsit döglik meg, akkor *kegyelmet kap*.

— Hogyan kaphatya kegyelmet?

— Hát megkegyelmeztetik — bograesban

megfőzésre. (Marhadoktor szajabul csak kieste fogpiszkáló.)

Az a mai ebéd így ilyen „begnadigt“ fenevadbul volt requirálva, a ki nem halt meg olyan nagyon, hogy míg szolgálatot tehetet volna halála után a husával az emberiségnek.

A mint eszt meghalota az in marhadoktorom, úgy elszalata pusztarul gyalog, hogy szekiren se nem bírtam utolérni. Hamarab hazairte városba gyalog, mint in kocsin. De nem így megy ez többet marhakat inspicialnyi, a miota megtanítottak neki legpracticusab mogyat desinficialasnak.

De míg magam így inkább hazagyűvők országgyűlésnek, pedig a se tudom, hova ülök?

Is így utolyara így paraszt nevéte legutolyara!

alázatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Adomák.

A borsodi Bachfőnök G. annyiban különbözött a többitől, hogy ha jó kedve volt, szabadon mehetett hozzá a szegény ember is.

Egyszer a cigánynak volt valami panaszkodni valója, megkérdezte tehát a hajdút, hogy beszélhetne-e ma a főnök urral?

— Beszélhetsz more, beszélhetsz, — felelt a hajdu, — de azt megmondom, hogy minél beljebb mégysz a szobákon, annál nagyobb urakat fogsz találni: azoknak hát add meg az illendő titulusát, kinek kinek uraságához mérve. Erre menj ni, a harmadik szobában van a főnök.

A cigány jól az eszébe verte a mondottakat, s tétovázó kézzel nyitotta be az első szobát. Az valami hivatalszolga szobája volt.

— Kérem átussággal tekintetes uram — kezdi nagy hajlongás közt, — hát a nagyságos ur itthon van-e?

A hivatalszolga szó nélkül mutatott az átelleni ajtóra.

A cigány azt is benyitja, — már a második szoba valami actuárius szobája volt.

— Kérem álásán, nagyságos uracska, hát az excellenciás ur itthon van-e?

— Itthon more; eredj be ide, ma veled is beszél.

A cigány hálálkodva ment a kijelölt ajtó felé. Ott volt a titkár dolgozó szobája. A cigány folytatja a czímlícizálást.

— Könyörgöm alázatosan excellentiás uram, itthon van-e a főlséges ur?

— Itthon van. Csak eredj beljebb; itt az ajtaja ni.

A főnök családos ember lévén, megesett néha, hogy valamelyik leánya bejött az irodába benyiló lakosztályból egy kis plauseh-partiera, mikor ennek éppen ideje volt.

Most az egyszer az egyik kisasszony maga volt az irodában, ura atyja kifordult valahová.

A cigány benyitja az ajtót, előre jön, rettenetes confusióba esik. Ilyenmü találkozásra nem volt elkészülve. Amúgy is kifogyott a titulusból, hát még ezt hogy titulálja?

Ott forgatja a szemét egy darabig a bámuló kisasszony előtt, végre egész resignatióval hozzáfordul:

— Ugyan csókolom kezsét lábát boldogságos Süzs, itthon van-e a mindenható?

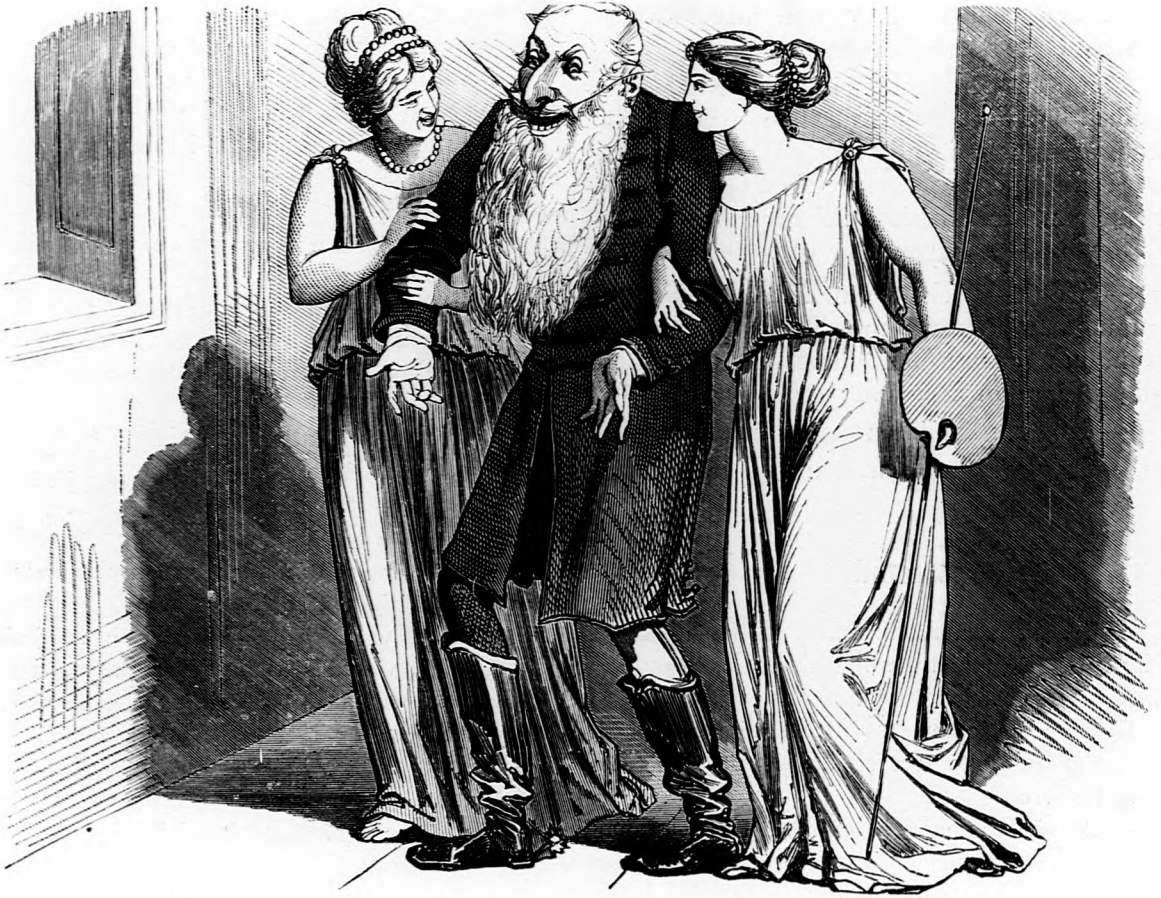
— Soha sem tudom kitapasztalni, minő renddel szokott ez a gözös fűtyölni? — szól egy mezei munkás a másikhoz, — lám, most is fűtyöl, pedig mennyire van még az állomástól.

— Fűtyül ám — mond a másik — mert elmaradt a kutyája.

— Janó! szereted-e az eczetes babot?

— Sag nem, mer eczer átul nágyom megrészeltem!

Tévedések vigjátéka.

Ha a képviselő a múzsák házába jár, utoljára még azt fogják róla himni, hogy ő is tudós.

Egy Schmerling-provisorista levele Bachdiener barátjához.

Kedves barátom Bachdiener!

No most az egyszer meg kell vallanod, hogy még különb legények vagyunk mi Schmerling provisoristák, mint ti Bachisták voltatok, mert midőn ország és emberboldogító rendszeretek, heveny magenta-lázban kimult, ti ama dicső rendszer lovagjai nagy csendesen hazasompordáltok Csazlauvoniába, s még örültetek, hogy ép bőrötök, s az ostoba műveletlen magyarok közt szerzett k. k. pénzetek' elvihettétek. Ah nyomoruság! elhagyni a tért, melyen civilizáltunk, — ha mindjárt telt zsebbel is! — Nem ugy tettünk mi provisoristácul. Alighogy a königgrätzi forráság következ-

tében az életrendszerünket felbontó magyar hagymáz uralkodni kezdett, mi is hirdetni kezdtük: mily ostoba ez az ugynevezett erdélyi szabadelvű párt, hogy nem lesz képes nélkülünk igazgatni se; — no törvénykezésről plane szó sem lehet: hiszen kik jogot végeztek is, nincsenek gyakorlatában a dicső osztrák perrendtartásnak, — minálunk virágozik, s gyümölcsözik — demoralizatiót, s ez éppen inyünkre való gyümölcs. A vármegyéken nem volt nehéz győznünk. Ott az oláhok — ezer bocsánat! románokat — csakhamar capacitáltuk, hogy ha minket nem választanak, a ravasz földesurak keresztülviszik, hogy csupán telivér magyarok, s a régi kiváltságos osztály tagjaiból álljon az egész tisztikar; a magyaroknak meg minden lehető eszközök által demonstráltuk: a nép román, a roppant többség ro-

Tévedések vigjátéka.

Ha a született törvényhozó a muzeumba jár, utoljára még azt fogják hinni, hogy ő is mumia.

mán, s így ha minket — kiknek soraiban sok volt a magyar kinövés — nem választanak, tiszta románokból fog állani az egész tisztikar, román lesz a megyei nyelv stb. S magunk sem hittük volna, hogy oly pompásan sikerül a manœuvre. No de a Székelyszékekben ezt nem használhattuk, máshoz kellett nyulnunk. — Aranyosszék, — ha az bár kicsiny, de derék egy szék, — megérdemli páratlan főkirálybiráját, ki az egész boldog emlékü Bach-rendszert keresztül szolgálta, s sok szép elvet tanult meg abból, csakhamar megértette széke értelmiségével, hogy a negyvennyolczas rajongóktól minden áron meg kell a széket menteni, s azt csak úgy lehet, ha mi provisoristácul megmaradunk. És lön az ő szavai szerint. Az értelmes Udvarhelyi góbék meg elhitték nekünk, hogy ők nem képesek semmikép sem

törvényt készíteni nélkülünk; aztán meg egy provisoristák nélküli törvényt készítették, hogy is jönne ki a mi patentirozott főlebbviteli törvényt készítőnkkel, s annak derék elnökével, kinek eljárása azon gyanításra hozta az embereket, hogy csecsemő korában már pólya helyett patensbe kötötték.

Marosszéken? ott is maradtunk; maradtak, a hányan lehetett.

Háromszékre meg elküldtük legtudósabbikunkat, ki megmagyarázta, hogy Háromszék szegénységi bizonyítványt ad magáról, ha be nem választja a provisoristákat, megmutatván ezáltal, mennyire nem képes méltányolni a rend és béke fenntartóit. E bölcs beszédnek lett is eredménye; a loyalis párt nem nyugodott

meg, míg legalább hármacskát be nem választottak e tigris székbe is.

Csak Csik felett kell kétségbe esnünk; ezen vad, nemcsak tigris, de medvefészek, számüzött fenyes kebeléből minden loyaltást, s betöltötte hivatalait volt táblabírák, sebhelyes honvédek, avas ügyvédek s friss jogászokkal, s egyetlen egyet sem választott közülünk, kik elég önfeláldozók voltunk a provisorium alatt is szolgálni a hazáért.

Ezekből láthatod kedves Bachdienerem: Erdélyben elég számosan maradtunk, hogy a népboldogító eszmék és elvekben szorosán egyetértő, volt Schmerling — most alkotmányos provisorius testületünkre bátran támaszkodhassék minden kormány, még ha felelősnek nevezik is azt.

Ezen örvendetes tényről akart tudósítani holtig hű barátod

Provisorius.

Bodrogekői csaplárosné.

Bodrogekői híres csárda,
De sok uri vendég járja!
Kinek utja erre esik,
Ott mulat a másnap estig.
S ha kell menni, valamennyi
Akkor is kápatos.
— Bodrogekői csaplárosné
Főkötője aranyos.

Aranyos a főkötője;
Mendemondát ki ne szőne?
Honnan kerül? miből kerül?
Feszegetik kegyetlenül.
És gyanítják is a nyitját:
S gyanújuk alapos...
Bodrogekői csaplárosné
Főkötője aranyos.

„Csaplárosné, hallja kelmed,
Pénzen adják a szerelmet!
Adja isten, hogy hazudjam;
De biz' aligha nem úgy van.“
Szól a másik: „Belevásik
A foga! — Bizonyos.“
— Bodrogekői csaplárosné
Főkötője aranyos.

Vén csapláros dehogy bánja!
Járjon az irigyek szája.

„Hordjon innen el az ördög,
S adjon isten jobb erkölcsöt.“
Ezt kiáltja — legkivált ha
Egy kissé kápatos.
— Bodrogekői csaplárosné
Főkötője aranyos.

Csaplár uram nagyon boldog:
Jól mennek a földi dolgok.
Jő, megy az ur: s jól megfizet
Ágyat, italt, mosdó-vizet.
S a menyecske reggel, este
Oly csinos, takaros.
— Bodrogekői csaplárosné
Főkötője aranyos.

— De egyszer csak, — uram fia! —
Esik furcsa komédia.
Szerepelnek pedig benne
Egy bot, egy ur, egy menyecske,
S a vén róka: — ki azóta
Szörnyűmód' haragos.
— Bodrogekői csaplárosné
Főkötője aranyos.

Urak jönnek, urak mennek.
„Hol az élte-párja ken'nek?“
— „Hejh, ki innen! Verd meg uram,
A hol csak egy bitang úr van!“ —
S ajtót mutat. — Ne, vedd útad', —
Ha úr vagy, — arra most.
— Bodrogekői csaplárosné
Főkötője aranyos.

Sunyi.

Lapszemle.

A „Pesti Napló“-ban olvassuk ezen jeles replikát:

„Micsoda? hogy az a bűnbak, melylyel a zsidók Jehovának áldoztak, kecskebak volt, és nem bakember? No már édes főrabbi ur, tisztelet és becsület az ó testamentomnak, — hanem azt a mi szerkesztőnk jobban tudja; — azután hogy embert áldozni gyalázat? Már hogy volna gyalázat? hiszen az áldozat minél becsesb, annal kedvesebb az ur előtt. Ha tehát az emberi élet a legbecsesebb, világos, hogy az emberáldozat a legkedvesebb áldozat az Úr előtt. Azután nem áldoznak-e most is ezer meg ezer emberrel, pedig nem is Jehovának, hanem holmi önző céloknak, a nélkül, hogy

valakinek — a genfi bolondok congressusán kívül — eszébe jutna az áldozókat ez által meggyalázottaknak tartani. Nem gyalázat az, főrabbi ur, hanem dicsőség! De ne gondolja, hogy ez a dicsőség egyedül Izrael népét illeti. Persze ön ezt nem tudja, de a mi szerkesztőnk megtanítja rá a világot, hogy a zsidók Krisztus előtti története nemcsak a zsidóké, hanem minden keresztény népeké is, pl. az angoloké, spanyoloké, franciaiké, olaszoké, németeké, magyaroké, muszkáke stb. Ezek is keresztül mentek a veres tengeren, ott voltak Jerikó ostrománál, visszasohajtottak az egyiptomi húsos fazekakra, éltek csupa tiszta mannával, majdnem egy fél századig, s gyönyörködtek Dávid gitárjában stb. Csak Krisztus urunk születése után szakadtak el, s lett ki angliusz, ki belga, ki burkus, ki yankee. Jó volna ezt előbb megtanulni, mielőtt az ember a szerkesztő ur valamely állítása ellen megjegyzést tenni bátorkodik. Dixi!“

Porosz—Orosz.

Ausztria nagy bajban forog ily két Ellene mellett;
Mert ezek egy testben rejtve megállnak együtt.
Nézd „Porosz“ országot: mily rejtélyt benne találhatsz?
Két test, s két hatalom rejtve van egy fej alatt.
Hogy ha szegény osztrák a „Poroszt“ megfosztja fejétől,
Megmarad így az „Orosz“ szinte erős hatalom.
Mert ha „Porosz“ hullatja fejét, „Orosz“ érik utána;
Ámde ez is csak „rosz“, hogy ha fejét leütik.

U. L.

Semmiképen!

Azt az egyet meg kell adni:
Rektor uram derék ember!
Többször le nem iszsza magát
Egy esztendőre, csak egyszer.
Azért is a „Miatyánk“-ot
Igy zárja be a szószéken:
„Amiképen... azonképen —
Most... nem lehet — semmiképen.“

Én ugyan nem is csodálom,
Hogy buzgón nem könyörögnet,
Tudván, hogy hiába mondja:
Add meg a mi kenyereinket.“
— Biz' abból vékonyan jutott ki!
Ugy teng, szegény, félig éhen.
S ha javítást kér, — azt mondják,
Hogy nem lehet — semmiképen.

Természetes dolog az is,
Hogy a sovány tápláléktúl
Fel nem hízik tudománya,
Hanem átkozottul vék'nyúl.
Hazánkat ott keresi a
Csendes tenger közepében;
S a bibliából annyit tud:
Hogy nem tudja — semmiképen.

Az ily jeles egyéniség
Aztán nevelje a népet!
Tanítványát a ki látja,
A ki hallja, majd elképped.
— Jöjjön el a te országod,
Népevelés! — Várjuk régen.
Várjuk, — várjuk, — de hiában,
Mert csak nem jön — semmiképen.

Sunyj.

Pletyka úr.

Pletyka úrnak lapja vagyon,
Félti is ám ő azt nagyon!
Abban áll
Hiába!
Kincse és gazdagsága.
Volna komoly lapszerkesztő;
— Rosz humor az, mit szerkeszt ő;
A humor,
Hogy ha rosz,
Már magában humoros...

Verbóvál ő völgyön, hegyen:
A piacra is kimegyen;
Igy telik
Meg lapja;
Kofáktól a hirt kapja.

Spion-, kofa-, pletykanyelvek
Már sokat bajba keverték;
De erről
Mit tehet?
Ha ilyen a természet!

Néhanapján pletykafinak
Az ujjára is koppintnak...
S ez teszi
Alapját:
Hogy ugy félti a lapját.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Most meg már egy ut sem vezet Rómába.

— — (Mikor lesz meg már a pestvárosi vízvezetés?) Igen, ha *kávészívés* volna, akkor régen elkészült volna.

— — Olaszországban az akció pártja most megint egy új jelszóra tett szert. Eddig nem köszöntek a papoknak az utcán, most azonban azt kapták fel, hogy akárhol találkoznak velük, szépen kalapot emelnek előttük, csak hogy „jó napot kívánok“ helyett azzal köszönnek nekik, hogy „Rómába!“

— — Garibaldit azonban elfogták, mielőtt Rómába mehetett volna. (Mért nem küldik őt Magyarországra? itt jó rebellis-tábornok-puhitó klíma vagy.) Asinalungában fogták őt el. (No az ugyan hát „hosszú számárság“ volt tőlük.)

— — (Hallja kend, mi lesz az a „Népbank?“) Hát az olyan bank lesz, a mely a nép számára fog banknótákat nyomtatni. (De remélem, hogy nem sexedliket; mert azok voltak eddig a nép-banknóták.)

— — Azt mondja a minap egy kávéházban egy vidéki polgártárs a markérnak: „adja ide azt az ujságot a szerző *arczképével hátul*.“ A kellner megértette, s riktig elhozta neki a „Magyarország“-ot. — A vidéki polgártárs tudniillik, a hirdetményekbe nyomtatott „Reseda-hajkenőcs“ kecskeszakállu ábrázatjáról azt hitte, hogy az a szerkesztő portréja.)

— — A multkori országos ülésben azt olvasta fel a jegyző, hogy szavazott százhatvanhat képviselő, s közöttük öt *üres* találatot. (Hiszen meglehet, hogy tudomására jöhetett a jegyző urnak, hogy a képviselők között öt *üres* találatot; de legalább ne publikálná ki az egész világnak.)

Isztrikuez és Nasszalmicseszkul.

I. Hallottad, mit beszél a bolond világ?

N. Mit?

I. Azt, hogy Deák megdanielikosodott.

N. Ezt nem értem.

I. Az okos ember pedig igen igen könnyen megértheti; ha ugyanis Kossuth az által, hogy a porosz táborban volt, megoroszosodott, mivel az orosz szövetségese a porosznak: az észtan törvényei szerint Deáknak is meg kellett *danielikosodni* az által, hogy Kemény Zsigmondnál volt, mert Danielik evvel szintén szövetségben van.

Elvitte az idén . . .

(Anno . . .)

Elvitte ez idén

Az árviz a gátat;
Rombolt, miként török, —
Vagy akár tatárhad.

Megmondták már mások,

— S áld itt a sors, vagy ver — :
Mondtam én, hogy oda
Kell a magyar ember !

Rég mondtam én ezt, hogy :

„Mebánod még óh hon !“
S hogy ha nem hallgatsz rám,
Am most is azt mondom !!

Már jövőben gátat

Vetni a nagy árnak :
Helyt kell állni a hon
Minden polgárának !

Előfizetési föltétel

AZ „ÜSTÖKÖS“-re.

october—decemberi negyedévre : 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénzek az „Üstökös“ kiadó-hivatalához, (Barátok tere 7. szám) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : *Jankó*. — Metszi : *Polák*.